

Overweging bij Genesis 12, 1-4a en Matteüs 17, 1-9

Dit jaar heb ik voor het eerst een Gerardus-kalender. U kent ze misschien wel: zo'n kleine scheurkalender, uitgegeven door klooster Wittem, met voor iedere dag een Bijbelse tekst of andere wijsheid. Plus de heiligen van die dag, de bijbelteksten van het leesrooster en de tijden waarop zon en maan opkomen en ondergaan. Vroeger had mijn oma er één, nu heb ik hem dus zelf aangeschaft. Ze zijn zo lekker kneuterig. Of misschien vond ik gewoon dat ik er de leeftijd voor had. Hoe dan ook, op één van de kalenderblaadjes stond een Chinese spreuk: *De grootvader plant een boom, de kleinzoon zit in de schaduw.* Zo gaat het in het leven: we starten iets, zonder dat we precies weten wat de uitkomst zal zijn. Zonder dat we er misschien zélf baat van zullen hebben.

Zo, stel ik me voor, was het ook bij Abram, die door God geroepen werd om weg te trekken uit Haran. "Ga naar het land dat ik u zal wijzen, en ik zal een groot volk van u maken." Waar dat land precies was, wanneer hij er zou arriveren en hoe dat precies in zijn werk zou gaan met dat grote volk, dat wist Abram niet. Maar hij ging toch. Omdat hij voelde dat het goed was. Omdat hij zich geroepen wist.

Maar soms voelen we ons überhaupt niet meer geroepen. Soms weten we niet meer precies wat goed is. Soms hebben we geen idee welke kant God wil dat we opgaan, en zitten we muurvast in alle onzekerheid, problemen en losse eindjes. We zien door de bomen het bos niet meer. Hoe nu verder?

In de evangeliëlezing van vandaag neemt Jezus drie van zijn leerlingen mee een hoge berg op. "In die tijd" staat er in onze vertaling, andere vertalingen zeggen "zes dagen later." Zes dagen na wat? In de verzen voorafgaand aan dit hoofdstuk lezen we hoe Jezus zijn leerlingen duidelijk begon te maken dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel zou moeten lijden. Dat hij gedood zou worden maar op de derde dag uit de dood zou worden opgewekt. Geen gemakkelijke boodschap, en de leerlingen begripen er ook nog eens niets van. Jezus zal zijn boodschap verschillende keren moeten herhalen. Je kunt je dus voorstellen dat hij "zes dagen later" of "in die tijd" niet altijd

even hoopvol gestemd was. Vermoeid. Verdrietig. Bang. Misschien ziet ook Jezus even door de bomen het bos niet meer. Hij neemt Petrus, Jakobus en Johannes mee een hoge berg op. Even eruit, even alleen zijn, op een plek waar al zoveel profeten vóór Hem een ontmoeting hadden met God.

En zie, daar zijn ze al, die profeten van weleer: Mozes en Elia verschijnen en spreken met Hem. En Jezus verandert: zijn gezicht straalt als de zon en zijn kleren worden wit als licht. Petrus – de onstuimige, de impulsieve – reageert meteen: *“Het is goed dat wij hier zijn Heer, laten we drie tenten opslaan.”* Maar is hij is nog niet uitgesproken of er klinkt een andere stem: *“Dit is mijn geliefde Zoon, in wie ik welbehagen heb.”* Het is ook meteen het einde van het visioen- als Petrus zijn ogen weer opent, zijn ze alleen met Jezus.

Hier gebeurt zoveel in zo korte tijd, laten we er nog even bij stilstaan. Jezus veranderende gedaante herinnert aan de engel op paasmorgen. Ook die engel “lichtte als een bliksem en zijn kleding was wit als sneeuw”. Het is een verwijzing naar de paasmorgen, naar de opstanding, voorbij lijden en dood. En dan de stem uit de wolk: “Dit is mijn geliefde Zoon” – het zijn exact dezelfde woorden die klonken bij Jezus’ doop in de Jordaan. Aanvang en einde worden hier samengebracht. Voor Jezus zal het zeer troostrijk zijn geweest: opnieuw de bevestiging te krijgen dat de weg die hij gaat de goede, de enig juiste is. Ondanks alle angst, verdriet en eenzaamheid.

En wat te denken van Petrus, die door God wordt onderbroken? *“Het is goed dat we hier zijn Heer, laten we drie tenten opslaan”*. Het is zo begrijpelijk, zo invoelbaar: Petrus, die eerst de moeilijke boodschap heeft moeten aanhoren dat zijn geliefde leermeester zal lijden en sterven, die dat niet waar wilde hebben, die Jezus zelfs terecht ging wijzen: *“God verhoede het, Heer!”* ziet Hem hier ineens stralend als een engel naast Mozes en Elia. Dit moeten we vasthouden, denkt Petrus, hier moeten we blijven.

En zoals Petrus leert dat je mooie momenten niet kunt vastpakken en in een doosje stoppen, zo leert Jezus hier om de moed niet te verliezen, om standvastig te zijn.

Ook wij kunnen hiervan leren. Met Petrus kunnen we leren om met open handen te leven. Om te genieten van alle mooie momenten in ons leven zonder ze te willen vastpakken en vasthouden. Van Jezus leren we dat God de moeilijke momenten in ons leven niet van ons wegneemt. In God geloven betekent niet dat je verwacht dat je geen moeilijkheden meer te wachten staan. Maar we mogen er wel op hopen en vertrouwen dat God bij ons is, dat Hij naast ons staat, welke moeilijkheden het leven ook brengt. We mogen het Licht meedragen in het donker. We mogen onze reis door de veertigdagen-tijd met open handen aanvaarden, we mogen zowel de goede als de moeilijke dingen loslaten – want ze zijn niet van ons-, in het besef dat het Koninkrijk van God al begonnen is. Kijk maar.